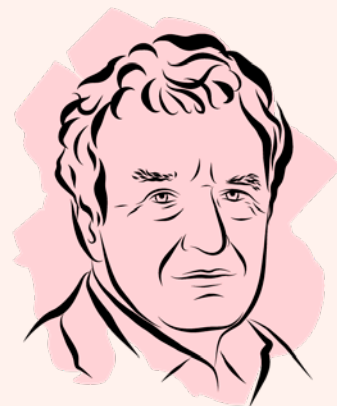

Groene stroom is niet zo duurzaam, merkt Schiermonnikoog

De poster is fraai. Een monnik schopt een graafmachine van het eiland. Knipoog naar de tekening van Opland uit 1981, waarop een dametje een schop geeft tegen een kruisraket.

De pij van de monnik is zwart maar had grijs moeten zijn, omdat de monniken die zich hier ooit vestigden en inmiddels terug zijn, grijze pijen dragen. 'Schier' is tussen twee haakjes een oud woord voor grijs en 'oog' voor eiland.

De monnik heeft een groene sjaal, groen bloemetje in de hand en boven het eiland zijn groene windmolens. Onder de afbeelding staat 'Geen kabel onder Schiermonnikoog'. De affiche is in rood, groen, zwart en wit. Oeps, de Palestijnse kleuren. Ik realiseer het me pas nu ik deze column schrijf en de petitie al heb ondertekend om geen kabel aan te leggen onder het oostelijk deel van het eiland.

Ik zag de poster toen ik enkele weken geleden met vrouw en twee kleinkinderen op het eiland was. Tot mijn genoegen merkte ik dat de liefde voor het oog van de grijze monniken besmettelijk is. We waren er vier dagen, logeerden in het leukste hotel van Nederland (Van der Werff natuurlijk), fietsten zoveel door de duinen en langs de Waddendijk dat de kleinkinderen 's avonds bekaf waren. Op de laatste ochtend zeiden ze (tien en zeven): 'Oma en opa, kunnen we niet blijven? We vinden het zo leuk hier.'

Terecht. Schiermonnikoog is het mooiste plekje van Nederland. Niet alleen naar mijn mening. In 2006 werd het Wadeneiland in een NCRV-verkiezing verkozen tot mooiste plek van het land. Daar kregen de eilanders wat geld voor en daarvan is in 2008 bij de Westerplas een vogelhut gebouwd, die het eiland nog weer wat mooier maakt. Vorig jaar zag ik daar door mijn verrekijker de zeldzame roodhalsfuut, dit keer een grote zilverreiger door het water waden. Mozes, wat groot!

Ik kwam er vijftig jaar geleden voor het eerst en ben vaak terug geweest. Je komt er slechts met een veerboot, dat alleen al verhoogt de feestvreugde. De natuur is wonderschoon, met een intrigerend verschil tussen de duinen aan de noordkant en de Waddendijk aan de zuidkant, er is een aandoenlijk begraafplaatsje voor drenkelingen uit alle landen, auto's van toeristen mogen niet op het eiland dus kinderen kunnen er veilig fietsen, je kunt eten aan zee (De Marlijn en Wad Anderz) en 's nachts de Melkweg zien.

Het eiland was ooit van de monniken en later van de 'Heren', vaak adellijke families die het in bezit hadden als 'heerlijkheid'. De laatste waren drie generaties Duitse graven Von Bernstorff. Van de laatste heeft de staat het eiland in 1945 op uiterst dubieuze wijze afgepikt. Ik schreef er voor dit weekblad in 2004 een groot stuk over.

In de gelagkamer van Hotel Van der Werff hangt een wapenstein van kasteel Binnendijken. Dat (eigendom van de 'Heren' Stachouwer) stond in Westerburen dat in 1690 door de zee is opgeslokt. Schier kalft aan het westen af en slibt aan in het oosten. Het wandelt richting Duitsland. Daardoor is de oostkant volslagen uniek. Voorbij kilometerpaal 15 hoor je alleen golven en meeuwen en zie je urenlang niemand. Natuur die nergens anders in Nederland voorkomt.

En daar gaan machines graven! Voor een kabel die pretendeert 'groene' en 'duurzame' stroom te transporteren. Het mooiste plekje van het land versjteren, lekker duurzaam zeg.

Dit toont eens te meer aan dat het bouwen van windmolenparken in de Noordzee een krankzinnig idee is. De Noordzee is weliswaar geen internationaal erkend natuurgebied zoals de Waddenzee, maar toch zeer beschermenswaardig. Het wemelt er van de bruinvissen, de allerkleinste walvissen, die niet tegen de herrie van het heien voor de windmolens kunnen.

De eilanders trekken niet de conclusie dat groene stroom niet duurzaam is. Ik heb er met Ineke van Gent van GroenLinks (dé windmolenpartij) over gesproken, nog even burgemeester. Ook zij steunt ondanks alles de windmolenparken. Wel vindt ze dat de stroom via een andere route aan land moet komen. Die andere route is beter natuurlijk (daarom heb ik de petitie getekend), maar gaat eveneens door de Waddenzee.

En het is zo simpel: met een rijtje kerncentrales (veilig, milieuvriendelijk, koolstofarm en betaalbaar) op het vasteland zijn geen windmolenparken op zee meer nodig.

Hoe het mooiste en stilste plekje van het land wordt versjeerd